

vozu i kupeckou vlastnost, druhý však z působnosti živnostenského řádu jest dle cís. nař. z 20. prosince 1859 ř. z. č. 227 vyloučen a dle způsobu svého provozu postrádá úplně vlastnosti »kupeckého« podniku (čl. 4, 271 a násl. obch. zák.).

Právní jednání, jichž je třeba k vedení kabaretu (angažování sil k produkcím a opatřování různých potřeb) jsou jednání nutná právě jen k provozu tohoto kabaretu a nemají vlastnosti obchodů ani pomocných; chybí jim veškerá přináležitost k provozu živnostenského podniku hostinského, ježto slouží jen k provozu kabaretu jako pobočného, avšak samostatného podniku výdělečného, který má k tomuto druhému podniku svůj vztah jen potud, že vlastním úspěchem nebo nezdarem jemu prospívá nebo i škodí.

Z těchto hledisek je vyloučeno nazírat na kabaret jako na přináležitou součást obchodní živnosti žalovaného, a ježto jej dle citovaného cís. patentu nelze pokládati ani za podnik živnostenský, jest nepochybné, že žalobci vlastnost obchodního pomocníka přiznati nelze. Tím však jeho žalobní nárok pozbývá veškerého právního podkladu.

Rozhodnutí nejv. soudu z 3. března 1925 čj. Rv I 1851/24. — K. —

Na lhůtu § 575 c. ř. s. jest vázáno jen povolení exekuce, odkladem vyklizení jest odloženo jen provedení této exekuce; nepokračuje-li se v ni ve lhůtě § 575 c. ř. s., nepozbývá exekučn titul účinnosti.)*

Po uplynutí doby, na kterou byl povolen odklad vyklizení, nepodal majitel domu návrh na vyklizení ve 14 dnech. Povinná strana navrhla zrušení exekuce dle § 39 č. 1 a 6 ex., poněvadž výpověď pozbyla dle § 569, 575 c. ř. s. platnosti. Prvý soud povolil zrušení exekuce, soud rekursní zrušil toto usnesení a nařídil prvému soudci, aby rozhodl po právní moci o novém návrhu vymáhajícího věřitele na vyklizení.

Dovolacímu rekursu povinné strany nejvyšší soud nevyhověl z těchto důvodů: Dle stavu spisů podal vymáhající věřitel na základě soudně povolené výpovědi proti straně povinné ve lhůtě v § 575 c. ř. s. stanovené návrh na exekuci vyklizením bytu, exekuce tato byla povolena, neprovedena pak jen proto, že povinný neměl náhradního bytu a zůstal by bez přístřeší.

*) Stejně rozhodnutí z 27. ledna 1925. R I 63/25/1.

Na žádost strany povinné byl jí povolen po třikráte odklad exekuce a lhůta posledního odkladu skončila se dnem 28. února 1924.

Okolnost, že vymáhající věřitel po skončení tohoto posledního odkladu ve lhůtě stanovené v § 575 c. ř. s. neučinil návrhu na pokračování v exekuci, nezbavila exekuční titul jím nabytý účinnosti, neboť tato byla zachována tím, že vymáhající věřitel učinil návrh na povolení exekuce ve lhůtě stanovené v § 575 c. ř. s. Jest proto správným názor soudu rekursního, že v tomto případě ustanovení § 575 c. ř. s. se nevztahuje na řízení exekuční nuceným vyklizením bytu již povolené.

V důsledcích toho mohl vymáhající věřitel učiniti kdykoli návrh na pokračování v odložené exekuci vyklizením bytu proti povinnému dle § 44 ex. ř. a názor soudu prvé stolice, že exekuční titul pozbyl účinnosti, když nebyla exekuce provedena ve lhůtě § 575 c. ř. s., nenalézá opory v zákoně.

Dle posledního odstavce § 44 ex. ř. může býti pokračováno v odložené exekuci, pokud pro jednotlivé případy není nařízeno nic jiného, jen k návrhu vymáhajícího věřitele. Poněvadž pro případy exekučního vyklizení bytu nic jiného nařízeno není, nemohl soud exekuční po uplynutí poslední odkládací lhůty pokračovati v exekuci z moci úřední a jest proto opačný názor soudu rekursního, vyslovený v napadeném usnesení nesprávným. Přes to však jest rozhodnutí rekursního soudu správné, neboť nejde zde o povolení exekuce, která jest vázána na lhůtu § 575 c. ř. s., nýbrž o pokračování v exekuci již povolené, na které se předpis § 575 c. ř. s. nevztahuje. Nepozbyl-li však exekuční titul své účinnosti z důvodu § 575 c. ř. s., neměl soud první stolice vyhověti návrhu povinného na zastavení exekuce dle § 39 č. 1 ex. ř. a měl podrobiti věcnému rozhodnutí návrh vymáhajícího věřitele na pokračování v exekuci.

Otázku, zda-li nedošlo mezi stranami v daném případě k obnově nájemní smlouvy dle § 569 c. ř. s. a zda-li z toho důvodu se nestal titul exekuční bezúčinným, sluší řešiti sporem, neboť § 39 č. 1 ex. ř. připouští zastavení exekuce, jen když exekuční titul byl pravoplatným rozsudkem prohlášen za bezúčinný.

K zastavení exekuce z důvodu § 39 č. 6 ex. ř. neměl soud prvé stolice příčiny, poněvadž dle stavu spisů neupustil vymáhající věřitel nikdy od exekuce a svůj úmysl od ní upustiti nijak na jevo nedal, když po uplynutí posledního odkladu stranu povinnou v bytě nechal a od ní činži bral s výslovnou výhradou, že se tak děje jen pod zachováním exekuce, t. j. s výhradou

práva vymáhajícího věřitele učiniti návrh na pokračování v exekuci.

Rozhodnutí nejv. soudu ze dne 27. ledna 1925 R I 62/25/1. K.

Smír v řízení nájemním, opírající se o čin opravňující podle §u 1 č. 2 zákona z 26. dubna 1924 č. 85 sb. z. a n.) k výpovědi, v němž se nájemce nevzdal práva na odklad exekuce podle zákona z 26. dubna 1924 č. 86 sb. z. a n.**), nevylučuje odklad ten podle § 3 č. 2 cit. zák.*

Nájemník byl odsouzen pro zlé nakládání majitelem domu a zavázal se v řízení o výpověď bytu z tohoto důvodu, že se vystěhuje, nevzdal se však práva žádati o odklad vystěhování.

Žádosti o tříměsíční odklad exekučního vyklizení prvý soud vyhověl, soud druhé stolice zamítl.

Nejvyšší soud obnovil usnesení soudu první stolice z těchto důvodů:

Nejvyšší soud nesdílí právní názor rekursního soudu, že ve smyslu § 3 č. 2. zákona z 26. dubna 1924 č. 86 Sb.***) stačí k vyloučení odkladu i soudní smír.

§ 3 tohoto zákona uvádí pod č. 1—7 s podrobným označením výjimky z pravidla vysloveného v § 1, že soud exekuční může odložit na návrh povinného exekuci vyklizením najatých neb užívaných místností, nemá-li povinný beze své viny jiné potřebě odpovídající náhrady anebo byl-li povolen odklad vyklizení místností, do nichž se má povinný nastěhovati. Toto ustanovení neplatí mezi jiným tehdy, byla-li nájemníkovi dána výpověď proto, že byl odsouzen pro trestný čin, který se stíhá z úřední moci, spáchaný na pronajimateli nebo na jeho choti v domě bydlící.

Poněvadž pronajimatelé mohou podle § 1 zák. o ochr. nájemníků vypovědět smlouvy nájemní jen se svolením soudu, předpokládá ustanovení § 3 č. 2. zákona o odkladu exekuce výpověď danou na základě svolení soudu. Výpověď musí tedy býti uznána za důvodnou soudním rozhodnutím a nikoli prohlášením nájemníka požívajícího ochrany zákona a proto nesmí výmínečně ustanovení zákonné býti libovolně rozšiřováno na jiné případy, zvláště nikoliv na soudní nebo mimosoudní uznání povinného

*) Srv. nyní § 1 č. 2. zák. ze dne 26. března 1925 č. 48 Sb. z. a n.

**) Nyní zák. z 31. března 1925 č. 51 Sb. z. a n.